

ni una espurna, refulgent,
va abrandà'l foc de ma vida!

I que coses t'he dit, dona estimada,
tot somniant, aqueixa nit passada.

SOMNI

Aqueixa nit passada,
th'e somniat a tú, dona estimada;
demunt mon pit tenies descaçada
ta fantasiosa testa;
i ls meus llavis a frec ta galta hermosa,
acariciant el baf—de ta sanc ardorosa,
te cantaven cançons, cançons de festa.

I escoltaves a pler, com un creient
les denes del rosari,
com anaven lliscant, tan dolçament,
els amorosos mots del cor ardent
del teu amor sagrat pur reliquiari.

I tancaves els ulls extasiada
en ta galta al sentir, boi emporprada,
ma placenta carícia,
i per la teva boca mitj-oberta
sortien com veu débil, incerta,
sospirs de goig per tanta de delícia.

I ls meus llavis ardeuts jamai paraven
d'amanyagar ta cara també ardenta,
i quan amb els teus llavis se trobaven,
els teus i ls meus, tots junts, recomençaven
la cançó del amor sempre escaienta.

EL GOIG MES GRAN

Molts cops, moltes vegades, dona aimada,
he vist brillà ls teus ulls radiants de festa,
i he caigut al ardor de ta mirada,
igual qu'un papelló en flor de ginesta.

I he quedat fascinat, mirant-he extàtic,
devant de ta bellesa encantadora,
atrets els meus sentits, per l'aromàtic
alè teu de lilá que m'enamora.

I mon llavi he posat demunt ta galta
enrogida lleument, per l'alegría
que t dava l sé estimada, flor malalta,
am tota vèemencia i bogeria.

I he sentit com tú deies, amorosa,
una cançó d'amor de cor apresada,
desgranant-la poc-a-poc, manyagosa,
am tota magestat, dolça primpeesa.

Peró mai he sentit, com avui sento
un goig tan infinit, que m'aclapara
i m posa neguitós, sols preveient-ho:
El pensar que jo un jorn te puc fer Mare.

Xavier Gambus.

Fulls ⁽¹⁾

LA LLEVOR

Dins de mes entranyas, porto tot un demà, jo soc
lo vida, lo germe de les flors. Mon còs té en poten-
cia dos tendres fulletes que misteriosament se des-
clouen i surten a rans de terra a respirar l'aire sà, a
saludar lo sol, a sguardar sa llum bonica, a rebre sa
calor potenta...

Dins meu tinc tots colors de chrysenthemes, desde l
de l'ardenta roella que squitxa de sang els camps, i l
de la freda raveniça que ls ompla de borrellons de
neu, fins als de la sylvestre hortensia que pincta les
ubagues i ls febles pensaments qu'adornen els cemen-

tirs. Jo porto llurs fragancies; desde l'azutzena que
perfuma ls jardins, i l nard i la murtra qu'encisen i
encanten els llacs i les fontetes, fins a les farigoles
qu'aromatisen els boscos i les violetes qu'embaumen
els llocs solitaris.

Jo porto dins ma capsa tots els colors que l sol
exten am son pinzell d'or, de rajos de llum; jo encloc
la Bellesa que la primavera fa sortir arreu. Sens jo
no hi hauria flors al camps, els aucells no tindrien
la verda arbreda ont se comuniquen llurs amoretes i
entonen llurs còrrandes; sens jo, no hi hauria pels
papallons les fresques roses qu'omplen de petons
de goig quan reposen del cansanci de la vida, dels
viatges pel sol; sens jo no tindria l'abella l nectar
deliciós i dolcíssim que treu de dins dels calzers;
sens jo no hi hauria ni primavera, ni bellesa, ni co-

(1) Del llibre en preparació "Fulls".

lors ni flors. Jo soc lo geni que tot aixó entanca. Jo soc la força misteriosa de la vida, jo tinc la poesia per cor, jo encloc la bellesa del demà.

¡Vosaltres! tots els qu'estimeu les flors, tots els que gaudiu Natura, agenollevos devant seu car n'és lo geni!

LO DERRER PAS

Lo sol d'un gest solemniàl donava l darrer pas del die.... Les montanyes, en llunyadança retallàvent una línia neta i severa. Els derrers rajos de sol pujàvent fent corona. Lo cel prengué seguidament ls colors groc, rosa, moradenc, blau-fosc i negre, i en sec esclatà un stel com una xamosa flor lluenta, com un lliri lluminós sospès en-l'aire. Més tart surti la stel·lada tota, com una scampada de flors de llum llençades per Deu des de l'Infinit, i la lluna sb CLAIMADA fent vibrar l'ether del spai, brodava a terra les ombres dels àbres destacant-les de la llum argentada.

Les montanyes properes s'aixecàvent fèrmes apareixent com grands pyramides vestides de boscuries. Lo vent xarrotejava alegroi.

I tot anava agafant un tò de misteri.

¡GAUDIM!...

Gaudim! Les poncelles somriuent del goig de viure i d'esse hermoses....

Ló papalló que cuitós vola, s'atura demunt la flor, la petoneja ple de joia, i l'estima....

Lo ventijol amb alé de farigols bò i content xerroteja per les boscuries riatller i joguinaire....

Les onades ríuent am soroll de brumera ques desfá a la platja....

Los rossinyols refflent goijosos ses cantades d' amor sotal brancam am ses aimades....

Los xaragalls saltent fent canturies de riatlles....

Les flors se dónent besos d'olors....

Natura riu....

Gaudiu! Gaudiu fort de la vida, gaudiu!

LES POMES

La poma bona: Jo, joiosa i plascivola volguí de la pomera treure-n lo suc ensucrat; jo volguí endurme-n tota la bonitat i dolcesa, jo volguí esse bona i xamosa; volguí tindrel color vermellós i gai de la rosa, i l grogós-daurat de la ginesta melangiosa; jo volguí tindre en mon cor la dolçor i l goig de viure. Soc feliça i benaurosa. ¡Vosaltres no sou bones, pomes verdoses que no heu recullit de la sava lo nectar de la vostra vida... no sabeu lo que és viure en dolçor, tenu gust aspre i agre.—I mentres aixis parlava la poma hermosa. grog vermellosa, pleno de suc delitós fou cullida per una noia, qui sense planyença li pegá mossegada, xuclant-li sa sang de verge... i les pomes verdes reient, reient am riatlla de Mephistophil, freda, sarcástica i sangnanta diènt-li al ensemps am dolenteria: —Ja ho veus! ¡que n'has tret de volgué esse hermosa i svanida?...

No, d'esse bona, respongué plorosa.

«Sigas massa bò en aquèt mond i com a la poma bona te pegarant tembé una mossegada.

M. V. B.

LO PASTORET

Ja'n soch dalt de la montanya
ovirant de prop lo cel;

lo bon temps n'ha fós lo gel
que'n cubría la cabanya.

Los camins s'han descubert
deixantne son pas ben lliure
y'n sento mon cor reviuire
vestintse'ls arbres de vert.

Ja'l remat de nou pastura
amorosit per lo sol

mentres jo ab lo fluvíol
toco'ls goigs de la natura.

De la neu ab son desgla's
ne cau l'aiguá á las vertents
y al convertirse en torrents
com dimonis s'obran pas.

Els aucells ab cant jolú
aprop meu ne van voltant
branca aposta anant buscant
per sos fillets ferne'l niu.

Mou suau l'oreig el pí
que plá'm convida á la sombra
y als meus peus tinch per alfombra
farigola y romani.

Jo felís entre'l boscatje
desembrasso lo sarró
y ab pá, figas y formatje
prop d'un tronch prenent hostatje
dino al toch de la oració.
De la guardia del remat
com jo se'n cuyda un mastí
que tan bon punt l'hi xiulat